

Svatá Hora

1-2

2016

ročník
LIII

Rekonstrukce v obrazech • Svatohorské zvony • P. Ladislav Škrňa

OBSAH

Úvodník

Ať žijeme v bezpečí
před každým zmatkem **3**

Představujeme vám

Svaté Hoře blíž a blíž **6**

Ze Svaté Hory

Zvony na Svaté Hoře **4**
Archeologický průzkum na Svaté Hoře **18**
Rekonstrukce v obrazech **20**
Zprávy ze Svaté Hory **51**

Spiritualita

Zvěstování Páně **47**
Homilie P. Ladislava Škrni **48**

Informace

Svědectví doby **50**
Exercicie, poutě **53**
Pravidelné bohoslužby, otevírací doba **54**

Fotografie na titulní straně časopisu:

Děkovná mše svatá
P. Ladislava Škrni
u příležitosti
jeho 90. narozenin.

Na předposlední straně
obálky představujeme
novinky z šatníku
Panny Marie.

Fotografie v časopise:
archiv Svaté Hory

Časopis **Svatá Hora** • LIII. ročník

„Ať žijeme v bezpečí před každým zmatkem“...

Tato slova, vyslovená knězem při mši, přinášejí mi klid do duše.

Když stoupám na nedělní Svatou Horu, mám pocit, jako bych kráčela do nebe. Cesta se zvedá podél řady domů, potom se strmě stáčí doprava až k okraji třešňového sadu, pokračuje mezi vzrostlými keři kolem kovového kříže a končí u prastarého dubu svatého Václava. Pokaždé mě cosi nutí přiložit dlaň ke kůře a tím pozdravit tento starý strom. Beru ho jako ochránce, v duchu se krátce pomodlím za zdraví všech blízkých. Dub má v sobě věčnou energii a za sebou stovky měnících se ročních dob. Stažený a sešroubovaný kovem, a přesto svobodný a plný života, stojí tu celé věky jako strážce poutníků.

Od košatého dubu se otevírá pohled na horizontální hradbu zdí zakončenou věžemi. Kolik procesí už tudy prošlo, kolika lidem se naskytl podobný obraz! Pomalu přecházím náměstí, rozhlížím se, jako bych tu byla poprvé. Nová žlutobílá barva je v jarním slunci zářivá a příjemná. Opravené sochy jako by se vyloupily ze staré šedivé slupky a stojí tu ve svém tichu, nezávisle na čase. Vždycky, když procházím kolem, dívám se na ně a zpívám si v duchu zhudebněnou báseň Sochy od Josefa Kainara. Než vejdu dovnitř, uslyším z levé strany neúnavné kovové ůkání. Zadíívám se na Pražskou kapli. Nahoře sedí strakapoud a vytrvale buší kolmo zobákem do nově pozlacené makovice. Velmi mě to překvapuje a až později se dozvídám, že tímto rytmickým bubnováním do kovových předmětů si vyznačuje své teritorium.

V Pražské bráně mě jako vždy uvítá zvuk varhan a zpěv. Právě probíhá ranní mše. To mě naplní klidem a uvědomím si stálost a neměnnost tohoto místa. V ambitech se již procházejí ojedinělé skupinky poutníků a turistů. Od jara do podzimu tu bývá živo.

Mám ráda jistotu tohoto místa a neomrzí mě pohled do ztichlých ambítů po odchodu posledních poutníků a turistů. To se pak bazilika a klášter zahalí do úplného ticha a čekají na nový den, který se nebude příliš lišit od těch ostatních.

V dnešním uspěchaném a virtuálním světě je pro mě Svatá Hora místem tichého a klidného rozjímání, modliteb a hudby. Myslím si, že kdo toto místo jednou navštíví, má touhu vrátit se sem i později, i když třeba po delším čase.

Mně se to totiž, Bohu díky, stalo.

Iva Dušková

Střípky z oslav devadesátých narozenin P. Škrni

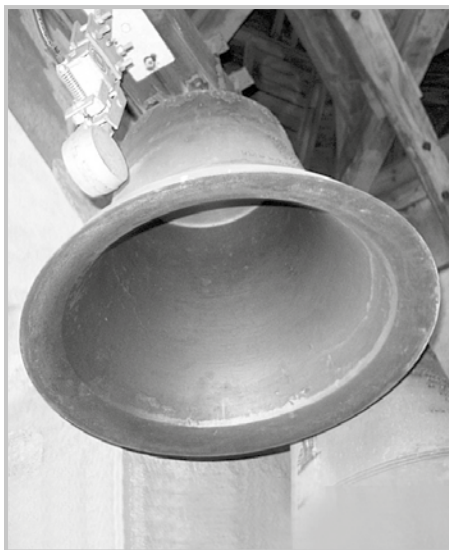

SVATOHORSKÉ

Martin Dušek, Petr Dušek

ZVONY

Zvony člověku sloužily svým zvukem v celé své historii. Svolávaly k modlitbám a doprovázely člověka při náboženských obřadech od narození až do smrti. Varovaly také před ohněm, povodní i před nepřítelem, sloužily jako navigace či ohlašovaly radiální poplach. V neposlední řadě byly také hudebním nástrojem. Poslání zvonů vystihuje i latinský verš „Vivos voco, mortuos plango, fulgura frango...“ – „Živé volám, mrtvé oplakávám, mračna zaháním...“.

G – VÍT

Nejmenší zvon svatohorské zvonnice, pojmenovaný po sv. Vítu, má hmotnost 209 kg a spodní průměr 70,5 cm. Jeho koruna je, jako u všech zdejších zvonů, šestiramenná. I tento zvon se rozeznívá pouze vnějším elektromagnetickým kladivem a zní tónem D".

Horní obvod pláště opět pokrývá ornamentální pás.

Text na severní straně pláště:

SVATÝ VÍTE, ÚTLÉ DÍTĚ,
KVÍTKU KRVÍ ZARDĚLÝ,
DÍTKY ČESKÉ VZÝVAJÍ TĚ,
PROVÁZEJ JE S ANDĚLY
K MATCE, K DÍTEK PŘÍTELI!

ULIL L. P. 1934 RUDOLF PERNER Z Č. BUDĚJOVIC.

Na jižní straně pláště lze spatřit dvacetimetrový reliéf svatého Víta v kotli s olejem. Zobrazení je viditelné z okenního prostoru zvonice.

H – ALOIS

S hmotností 901 kg a spodním průměrem 114 cm je Alois největším nevykyvným a zároveň třetím největším zvonem zvonnice. Má šestiramennou korunu. Vnější elektromagnetické bicí kladivo jej rozeznívá tónem Fis'. Plášť v horní části bohatě zdobí dekorativní pás. Na severní straně je text oslovující světce a připomínající zvonáře a rok ulití zvonu:

ALOISI, KVĚTE BÍLÝ, PANICI!
VÁCLAVE, MOUDRÝ ZEMĚ DĚDICI!
VÍTĚZI JIŘÍ NAD NEVĚRY SANÍ!
PŘÍMLUVA VAŠE KÉŽ VŽDY MUŽE CHRÁNÍ!
VĚNČETE OTCE VĚROU, MOUDROSTÍ,
JINOCHY KRÁSOU MRAVŮ, ZBOŽNOSTÍ,
MARIA AŤ JIM ŽEHNÁ S VÝSOSTÍ!
ULIL L. P. 1934 RUDOLF PERNER Z Č. BUDĚJOVIC.

Po obou stranách textu jsou asi dvacetimetrové reliéfy. Nalevo na východní straně je zobrazení svatého Jiřího bojujícího s drakem, na jižní straně pláště se nachází reliéf svatého Václava. Napravo od textu na západní straně je vidět reliéf sv. Aloise Gonzagy.

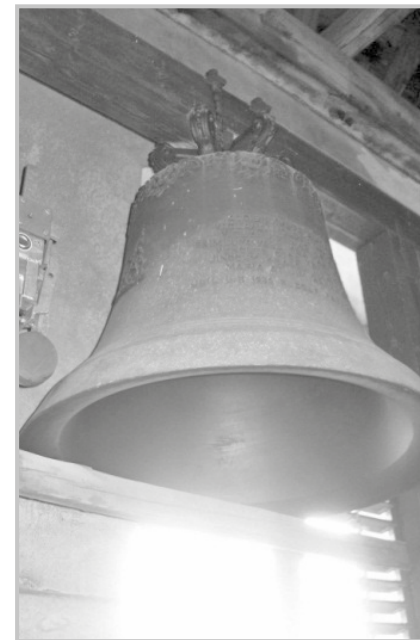
Na konci schodiště do zvonice visí kovová tabulka s informacemi o zvonohře:

SVATOHORSKÉ ZVONY
V LADĚNÍ CHORÁL. SALVE REGINA C' E' G' A' C"
S ELEKTR. ZVONÍCÍMI STROJI
POŘÍZENY L. P. 1934
ZVONOVÁ HRA S DALŠÍMI TŘEMI ZVONY
A ELEKTR. HRACÍM STROJEM L. P. 1935.
VÁHA VŠECH ZVONŮ 6.663 KG.
ZVONY A VŠECHNY STROJE DODALA
FIRMA RUDOLF PERNER,
SUCHÉ VRBNÉ U Č. BUDĚJOVIC.

Zajímavostí je, že součet hmotností všech zvonů v publikacích, ve kterých se o hmotnosti píše, a ze kterých jsme čerpali i my, vychází na 6666 kg. Tříkilogramový rozdíl v údajích zde však v tak velké hmotnosti jistě není podstatný.

Pokoušíme se, zatím neúspěšně, získat podrobnější informace o výrobě zvonů přímo u výrobce. Bohužel, v českobudějovickém zvonářství žádné informace nemají a ze zvonárny v Passau, na kterou jsme byli odkázáni, jsme zatím žádnou odpověď nedostali.

V letech 2015–2016 prošel celý areál poutního mísa rozsáhlou rekonstrukcí. Opravy se částečně týkaly i zvonice. Namísto rozvrzaného, popraskaného a červotočem zničeného schodiště je instalováno třicet tři nových schodů z tvrdého dřeva. I některé další dřevěné prvky byly nahrazeny novými. Stěny schodiště a zvonice jsou nově vybité a nad zvony je zavěšeno devět nových reflektorů. V úrovni hlav zvonů byla vytvořena nová malá dřevěná vyhlídka, ze které je možno shora prohlédnout zavěšení zvonů a oknem zvonice uvidět část města.

Článek o svatohorských zvonech byl původně zpracován jako jedna z kapitol bakalářské práce M. Duška Hudební život na poutním místě Svatá Hora v Příbrami a později autory upraven do časopisecké podoby.

Autoři článku prosí čtenáře, kteří by k tématu svatohorských zvonů mohli poskytnout další informace nebo fotografie, či kteří mají informace o hodinovém stroji na severní věži, aby na sebe nechali kontakt ve Svatohorském poutním muzeu nebo se ozvali na emailovou adresu: dusek_petr@volny.cz.

Děkujeme.

Svaté Hoře blíž a blíž...

V tomto ročníku Svaté Hory bychom se rádi věnovali svatohorským kněžím. Prvním, kdo přijal naše pozvání, byl P. Ladislav Škrňa.

společenského života. Oba dva moji rodiče byli velice hluboce věřící, ale prostě, být sám v internátě, to v osmi a devíti letech nebylo nic jednoduchého.

„Člověku prostě ty buňky už nefungují tak, jak by měly fungovat... no ale tak si říkám, při devadesátce ještě chodit, mluvit, jíst...takže jako že bych si tak nějak kór moc nařikal...“

mohli dokončit školní rok, ale kdekoliv na jiném gymnáziu v republice, tedy už tenkrát v protektorátě. No a některým z nás se podařilo dostat se sem do Příbrami. Takže já jsem v roce 1942 na dva roky nastoupil tady v Příbrami na gymnázium.

Otče, oslovily jsme právě Vás, protože jste v letošním roce v plné síle oslavil devadesáté narozeniny.

Jejejeje...

Myslíte si, že čtenářům máte hodně co říct. Což takhle vzít to od začátku - o tom, kde jste se narodil, kde jste chodil do školy, studoval, kdy jste přišel poprvé na Svatou Horu a tak...

No to můžu říct... Takže od narození... Narodil jsem se v Rakovníku, mojí mamince bylo už 46 let. Měl jsem sedm starších sourozenců, první dva zemřeli ještě jako malí. Nebydleli jsme ve městě, ale na dole, já nevím, asi takových šest sedm kilometrů od Rakovníka, protože otec byl naddůlním, na šachtě... No a tam jsem asi půl druhého roku chodil do školy na Příčinu, hezké jméno pro vesnici – Příčina, a pak jsme se přestěhovali do Senomat. Bydleli jsme tam asi jen osm měsíců, protože otec dostal vyhozov z práce. Ve čtvrté a páté třídě jsem se shodou okolností dostal do Svatého Jana pod Skalou. Jedna paní ze sousedství tam totiž poslala svého syna, a tak nějak samozřejmě, aby nebyl sám, šli jsme tam spolu. Byla to Cvičná škola při Učitelském ústavu katolickém, kterou vedli Školští bratři. Měla celkem úroveň, protože když jsem potom nastoupil na gymnázium, tak třeba v primě jsem se nemusel vůbec učit, já už to všecko znal, ale nebylo to dobře, protože jsem se nenaucil učit, a pak jsem málem propadl. Tak to byly ty dva roky - 1935, 1936, tak nějak. A tam vlastně, upřímně řečeno, jsem tak trošku prvně nahlédl do náboženského

Učitelé byli přísní?

Přísní, hrozně přísní, ale prostě člověk se tak nějak, jak se říká, už „prvně okopal“. Když jsem skončil, tak jsem nastoupil do Rakovníka na reálné gymnázium. No a tam jsem byl dva a půl roku a zase shodou jiných okolností jsem se seznámil ne přímo s redemptoristy, ale s tím, že v Libějovicích u Vodňan existuje církevní gymnázium, které mělo vysokou úroveň. Rodiče se snažili udržet mě v náboženském prostředí. Do Libějovic jsem nastupoval v roce 1940 v pololetí a studoval jsem tam do roku 1942, kdy byl atentát na Heydricha, a tím samozřejmě byly všechny církevní školy zrušeny. Po zrušení škol jsme

Říkal jste, že jste bydlel na Svaté Hoře...

Tady na Svaté Hoře jsme bydleli, protože jsme patřili k juvenátu a redemptoristé se o nás starali. Po šesté se nastupovalo do noviciátu, ten jsme dělali v Budějovicích. V Budějovicích – to byl rok 1945, kdy došlo k ukončení války a převratu. Septimu a oktávu jsme dokončili v Praze na Jiráskově gymnáziu. No a potom už byl pochopitelně předpoklad, že budeme studovat teologii, a tak jsme nastoupili tady do Obořiště. Bydleli jsme nejdřív po rodinách, já ještě s jedním kolegou u nějaké paní tady na náměstí u Sebastopolu.

V Příbrami tenkrát byla dvě kina a dvakrát týdně měnili program, nikdy jsme na promítání nechyběli. Stihli jsme všechno, vstupné stálo padesát halířů, takže jsme to nějak zvládali. No a páteru Jahodovi, co nás měl tak trošku pod palcem, se to nelíbilo. Nechal nás nastěhovat do exercičního domu. Ten byl tenkrát prázdný, vojáci odtamtud odešli. Jenomže jsme stejně nepřestali do kina chodit, akorát, že jsme to měli dál. Ale zase nad námi nebyl tak velký dohled. Vedle nás v pokojíku bydlela sestra redemptoristka, původem Příbramačka, která působila v Rakousku. Když Hitler Rakousko zabral, rozpustil kláštery a všechny řeholnice musely jít do svých rodišť. Byla to už taková bábinka, stařenka, tak samozřejmě, my jsme si z ní žádnou hlavu nedělali, do kina jsme chodili dál. Pak páter Jahoda řekl: „Hele, ono to s vámi nejde, vy půjdete bydlet sem do kláštera.“ A tady už jsme neměli absolutně možnost někam jít, večer se zavřelo a šmitec...

Kolik Vám tehdy bylo let?

Osmnáct. A tak jsme bydleli tady. Až dole nad kuchyní. No a zde jsme už museli sekat latinu.

Pak jste dostudoval gymnázium v Praze...

Ano, studium v Praze - maturovali jsme v roce 1947. Měl jsem v plánu, že nastoupím do Obořiště a nějak, já nevím přesně, jak k tomu došlo, jsme se nepohodli s provinciálem. Tak jsem si řekl, že půjdu do semináře pražského. Ale protože jsem asi tenkrát nějak trucoval nebo něco takového, tak mě tam nevzali. Říkal jsem si: No tak nic, tak nevzali, no. Nevěděl jsem, co dělat dál, tak jsem jednoduše a krátce v roce 1948 nastoupil na vojnu. Nechal jsem se odvést, no a tím jsem vlastně do určité míry unikl jednomu velikánskému nebezpečí a životnímu traumatu, protože když jsem byl v padesátém roce na vojně, začalo rušení klášterů. Tím jsem se vlastně vyhnul jak pětépákům, tak zatčení, poněvadž oni asi moc nevěděli, co jsem zač.

Přišel jsem z vojny domů, ale samozřejmě do kláštera už jsem jít nemohl, všechny byly zrušené. Vedle kláštera redemptoristů v Praze U sv. Kajetána bydleli v přístavku starší manželé Brendlovi a ti se mě víceméně ujali, protože maminku už jsem neměl.

Z doby studií

Před biřmováním ve dvanácti letech

Zemřela mi v roce 1944, když jsem studoval v Příbrami. Po vojně jsem nastoupil do Státního statistického úřadu, kde byl zaměstnaný pan Brendl. Poněvadž jsem tam byl jako jeden z nejmladších, poslali mě na dlouhodobou brigádu do Ostravy do dolu. Fáral jsem dolů pod zem jen pár dní. Na základě prohlídky závodní lékař rozhodl, že s brýlemi nesmím pod zem do prašného prostředí, takže mohu pracovat jen nahoře. Rozhodl jsem se, že nastoupím na vojnu do další činné služby. Tam jsem zůstal čtyři roky, a protože se už provalilo, že jsem věřící, šéf mi říkal: „Hele, Škrňo, a kdy ty už se budeš ženit?“ Tak jsem řekl: „Ještě jsem nenašel žádnou takovou šikovnou.“

„A ještě chodíš do kostela?“ „Jo, chodím.“ „Hm,“ řekl. A dál nic, problémy jsem s tím neměl, to ne, ale přece jenom po těch čtyřech letech usoudili, že bych mohl vstoupit do strany.

A Vy jste se k ničemu neměl...

Nejenom to, ale já jsem ještě říkal: „Hele, vysvětlíte mi ale, proč strana vystupuje proti církvi? Církev jí přece nic neudělala.“ Tak samozřejmě, pak už se na mě dívali všelijak.

Byl jste podezřelý...

Ano, polepil jsem si to, tak už mě potom nepřesvědčovali, abych pokračoval v tom vojenském úsilí, vystoupil jsem tedy z vojny. Ale na tomtéž velitelství, kde jsem byl jako voják, jsem začal pracovat jako civilní zaměstnanec. Měl jsem na starosti vodohospodářství a energetiku.

Na konci padesátých let jsem nastoupil znovu do státní statistiky na zemědělský odbor a začal jsem dálkově studovat zemědělskou technickou školu v Hradci. Udělal jsem si druhou maturitu. To bylo někdy v roce 1958, myslím. No a v šedesátém roce začaly procesy s jednotlivými řády a řeholemi, i s redemptoristy. Samozřejmě já jsem byl už tak trochu v hledáčku a asi někdo taky trochu víc mluvil, tak-

že prasklo to, že jsem s nimi v kontaktu. Moc mě nezmačklí, ale je pravda, že když bylo tenkrát to velké vyšetřování, tak pro mě přijeli do zaměstnání a byl jsem od rána až do večera na výslechu v Bartolomějské, na čtyřce. Viděl jsem, že je to podezřelý, protože jeden z estébáků si se mnou dal schůzku v restauraci a chtěl po mně spolupráci. Odmítl jsem, ale měl jsem strach. V úřadě jsem řekl šéfovi: „Hele, já asi budu zavřenej, jak to tak vypadá.“ „No jo, ale tak to Vás nemůžeme nechat tady v tom odboru“... Vyhodili mě z úřadu, ale zaměstnali mě jako topiče v kotelně. A mně se to docela začalo líbit. Sice jsem musel brzy ráno vstávat, vždycky ve dvě hodiny se už zatápělo, ale jinak jsem si dovezl uhlí, zavezl kotle, a pak jsem měl klid. Měl jsem pořád strach, že mě zmačknou,

že po mně půjdou, že mi tohle nemůže jen tak projít. Nakonec jsem to přežil, ale páteři, se kterými jsem se stýkal, ať už to byl Adámek, Holakovský, Šustr, všichni byli zavřeni, mně se to vyhnulo. Došlo to tak daleko, že když už jsem měl nějakou tu topičskou zkušenost, začal jsem se ucházet o místo v Jungmannově ulici, kde byl městský úřad. Říkali mi: „Hele, tam je moderní kotelna, tam můžeš chodit v bílém pláští.“ Tak jsem se tam šel přihlásit. Jenomže druhý den mi řekli, že mě z kádrových důvodů nemohou přijmout... „Ani do kotelny?“ Nevěděl jsem to, ale prý tam bylo nějaké velitelství RVHP.

To byste jim zatopil...

Tak jsem si řekl - nevzali, co se dá dělat. Práci jsem sehnal v Praze ve fabrice Škoda na Smíchově, ve výrobě lodních motorů. Samozřejmě jako pomocný dělník. Pracoval jsem několik měsíců jako vazač břemen pod jeřábem. Jenomže hned vedle za zdí probíhaly dnem i nocí zkoušky lodních motorů, to bylo hlavně nepřetržité pískání. Po lékařském vyšetření sluchu, poněvadž jsem začal mít problémy, mě přeřadili opět na úřednický post. Tam jsem to nějak přežil. V roce 1962 někteří páteři, kteří byli v šedesátém roce odsouzeni, dostali amnestii. Začal jsem navazovat kontakty s P. Adámkem, který byl profesorem v Obořšti.

Začal jste tedy studovat soukromě...

Začal jsem studovat soukromě, tajně pochopitelně, no a byl jsem přitom zaměstnan dále jako úředník, až jsem se dostal jako pracovník odbytu na ČKD v Praze v Libni, do Lokomotivky. Na vysvědčení ze zemědělské školy jsem měl napsáno obecně technický ekonom, a tak mě bez problémů vzali na strojařinu. Ale já jsem o tom nic nevěděl. To byly dost krušné chvíle, když jsem chodil po fabrice a ptal se, co je tohle, jak se co dělá, a tak. Nakonec to tak špatné nebylo.

...Vy jste byl spokojený nebo smířený se vším, jak o tom vyprávíte...

No tak spokojený, byla to nutnost, bral jsem vše, jak to šlo.

No a přišel rok 1967. Náš tehdejší provinciál, páter Jaroš říká: „Hele, už bychom měli pomalu koukat na svěcení, a jak bychom ho provedli, u nás to vyloženě nejde, tak budeš muset být vysvěcený někde v zahraničí.“ Já jsem řekl, že mi to nevádí, hlavně, že to bude. Ale brzy nato změnil názor: „Hele, ono se něco ševelí v politice, nějak to není úplně v pořádku, počkáme ještě radši chvíli, protože jak bys byl tajně vysvěcen venku, nebudeš moci veřejně působit u nás. Počkáme ještě.“ A opravdu se to vyplatilo, protože pak přišli Rusáci. Těsně předtím jsem podal výpověď v ČKD a začal jsem studovat teologii. A můj šéf, velký komunista, ale chytrý chlap, mi říká: „Nevezmete tu výpověď zpět? Teď sem přišli Rusové, nevíte, co se bude dít, nebude to pro Vás asi dobré.“ Já jsem odpověděl, že už jsem to podal a že to risknu. On povídá: „No dobře, Vaše volba. Pamatujte si ale, že kdyby se Vám něco nepovedlo, klidně přijďte, kdybych měl pro Vás udělat zvláštní oddělení, tak Vás vezmu. Tak jsem si říkal, tak to je tedy férové. Podal

V Praze u sv. Kajetána, 1946–1947

jsem si žádost, přijali mě a přišel rok 1968. Nastoupil jsem v Litoměřicích do semináře. Jelikož jsem měl už skoro všechno vystudované, ale potvrzení žádné, pater Adánek mi napsal jen kus papíru, s nímž jsem přišel do Litoměřic. Děkan fakulty říká: „No tak nastoupíte do prvního ročníku.“ A já na to: „Kdepak, spectabilis, do pátého jdu, já to mám všechno za sebou.“ „To ne, to je vyloučeno.“ Začala škola a já jsem šel do pátého ročníku. Asi tak za pár dní děkan říká: „Víte, tak jsem tak uvažoval, že bychom Vás mohli vzít i do druhého ročníku, že bychom Vám ten první ročník odpustili.“ Já jsem říkal: „Ne, spectabilis, já chodím do pátého.“ A takhle jsme se dohadovali až do Vánoc. A já jsem chodil pořád do pátého ročníku. Když mě vyhmátl, třeba když jsme měli řecké písmo, tak řekl vždycky: „Nooo, pan Škrňa“... Od gymnázia jsem to neviděl, ale tenkrát jsem naštěstí zvládl přečíst text bezvadně, nepřeložil jsem to pochopitelně... Těsně po Vánocích bylo zasedání akademické vědecké rady, no a tam Štěpán Trochta, nevím, jestli byl tehdy už kardinálem nebo teprve biskupem, rozhodl: „Ne, samozřejmě půjde do pátého ročníku, vždyť má potvrzení svého představeného, že může být vysvěcený. Tam jsem tedy dostudoval a v roce 1969 jsem byl vysvěcen. Před primiční mší svatou jsme chtěli jít k hrobu rodičů v Petrovicích u Rakovníka. Církevní tajemnice však řekla: „Ne, jediné každý soukromě. Jít s průvodem nesmíte.“ No tak jsme to udělali tak, že jsme šli stejně průvodem, ovšem neodešli jsme společně, ale tak nějak rozházeně. 21. srpna ve výroční den invaze jsem měl nastoupit v Sokolově jako kaplan. Kvůli chystaným manifestacím jsem odjel až dvaadvacátého. Jsou to termíny, které si člověk pamatuje, které se „tak nějak zažraly hodně hluboko“. V té době začala reforma liturgie, budovali jsme oltář čelem k lidu a tak dále.

A kdo Vás tehdy vysvětil?

František Tomášek. To už bylo tady, v Praze.

V Sokolově jsem byl rok. Jako další působiště mi určili místo administrátora v Chodově u Karlových Varů. Arciděkan Bubeník mě uvedl do kostela, no a já jsem řekl: „To je tedy hrůza.“ Kněz tam nebyl už šestnáct let, předcházející se prý oženil. Tam jsem viděl ruiny, prostě hrůzostrašné. Nakonec jsem se dal do práce, no a víceméně jsem ten kostel zachránil od demolice.

Měl jste aspoň nějaké pomocníky, lidé byli vstřícní?

Ano, byli tam lidi, a já jsem taky začal operovat tím, že kostel je obrovský, že by se měl zachránit, prostě já už nevím přesně, čím vším jsem argumentoval. Fakt je ten, že na kos-

tele byly zahájeny opravy. Dostával jsem ze státních prostředků peníze a nějak se mi to vždycky podařilo, dokonce i přes církevního tajemníka se sehnala nějaká firma. Kostel totiž stojí na dubových pilotech, a protože se v jeho blízkosti těžila hlína na stavbu sídliště, snížila se hladina spodní vody a kostel začal prskat. Nakonec proběhly výzkumy, na jejichž základě byly do hloubky asi dvanácti metrů vpraveny železobetonové piloty a kostel

V noviciátě s tatínkem

byl prakticky sešněrován. A tím jsem ho vlastně zachránil. V Chodově jsem byl dvacet jedna let. Celou tu dobu jsem bydlel v bytě vzdáleném asi deset minut od kostela a platil nájem. Fara byla zabraná, sídlila v ní školka nebo jesle.

A nechyběla Vám třeba zahrada?

No, mně to tenkrát celkem nechybělo, protože jsem měl hodně všelijaké jiné „zábavy“. Kostel byl nakonec celý opraven.

No a přišel rok 1990. Po ročním předávání bývalého působiště jsem v devadesátém prvním přišel na Svatou Horu. A od té doby jsem tady pořád, už dvacet pět let.

Takže Vy jste vlastně vystřídal jen tři místa – před Svatou Horou Sokolov a Chodov.

Nic víc, někteří jsou třeba na desátém nebo patnáctém místě...

Ještě když se vrátíme do dětství, co Vaši sourozenci?

Moji bratři se oženili a sestry se vdaly velmi nedobře. Všichni si vzali jinověrce. A samozřejmě pak to podle toho dopadlo. Jinak mi celkem fandili, to je fakt, že jsem tohoto dosáhl. Na druhé straně, když mi tenkrát hrozilo zavření, tak mi starší bratr řekl: „Co sis nadrobil, to si taky spapej.“ Ale sourozenci už jsou dneska všichni mrtví. Já jsem je všechny přečkal, nikdo z blízkých se nedožil devadesátky, nikdo. Maminka zemřela už v šedesátí letech, otec v osmdesátí, jedna sestra v osmdesátí čtyřech letech a dvěma bylo něco přes sedmdesát. A ostatní dřív, jedna sestra dokonce v padesátí dvou letech. A jejich partneri a partnerky, ti už jsou taky všichni po smrti. Vždyť když se můj nejstarší bratr ženil, tak já jsem byl klouček. Za družičku šla jedna dívka, se mnou stejně stará, a teď se na stará kolena navštěvujeme. Pokaždé, když jedeme na hroby na Rakovnicko, vždycky se u ní stavíme a vzpomínáme. Ona je v domově důchodců.

A jinak všichni zůstali na Rakovnicku?

Všichni. Jeden bratr byl ředitelem úctárny v Šamotce v Rakovníku, jedna sestra pracovala jako služebná u ředitele té fabriky, další dvě byly švadleny a jejich partneri – jeden byl tesař, druhý elektrikář vysokého napětí. Po nich zůstali synovci a neteře, ve Varech je jedna neteř, ta byla kantorka, synovec je tady v Přísku, druhý synovec ve Švýcarsku, ale už mu také zemřela manželka. S ním se stýkám nakonec nejvíc, i na Svatou Horu jezdívá dost často.

Jezdil jste na Svatou Horu už v dětství, dostali jste se sem někdy třeba s rodiči?

S maminkou ano, víckrát, už jako kluk. Největším zážitkem pro mě bylo, když jsme chodili do krámků na dršťkovou polívku. To se přijíždělo vždycky v sobotu a nocovali jsme po barákách a v neděli se zase odjíždělo. Jezdili jsme vlakem, tenkrát ještě ne autobusem. U nás na nádraží přistavili vagon, tady v Příbrami ho odstavili na vedlejší kolej a po připojení k vlaku druhý den jsme do vagonu zase nastoupili a jeli domů.

Jezdili s vámi i sourozenci?

Ne, aspoň já si to nepamatuji, ale byl jsem taky mladší.

A jaký věkový odstup jste měli mezi sebou?

Osmnáct let od toho nejstaršího.

Ale k ostatním jste měl blíž?

Když jsem začal dospívat, byli už všichni ženatí a vdané, to už měli svoje rodiny.

Vojna, 1948–1950

Takže jste byl vlastně takový jedináček.

Ano, jako jedináček. Ale stejně jsem byl skoro pořád na studiích mimo domov. Bylo mi sice někdy úzko, stýskalo se mi, ale mělo to efekt, člověk se tak nějak ve světě „omlátí“.

Osamostatnil jste se brzo.

Nic člověka kór tak moc nerozházelo.

A odkdy jste chtěl být knězem?

Odjakživa. Od svého dětství, to je právě to zajímavé, s tímhle já jsem neměl nikdy žádný problém. Měl jsem v tom jasno od začátku. A to i v období po padesátém roce, kdy vše vypadalo beznadějně.

To je obdivuhodné, že jste si byl takhle jistý.**Vraťme se teď k Vašemu působení na Svaté Hoře...**

Hned po devadesátém roce přebíral Svatou Horu P. Břicháček. Brzy na to sem přišel P. Zemánek a po něm já, v březnu 1991. Začínali jsme tedy ve třech. Svatá Hora, hlavně klášter, byla tehdy v dezolátním stavu. Také tu ještě bydlel správce bývalého internátu. Do devadesátého roku byl ve staré části kláštera internát.

První naše rozhodnutí bylo, že zavedeme ústřední topení. Samozřejmě jsme všechno vybourávali sami. Byli jsme hotoví poměrně brzy, do zimy.

Začala jiná etapa, jiný systém a vy jste museli všechno zařizovat takzvaně na koleně...

A hlavně sami. Peněz jsme moc neměli, takže jsme museli vždycky hledat, kde se co dalo sehnat levně. Byli jsme o něco mladší, všichni sice už po šedesátce, ale zvládali jsme to. Také nám jezdili pomáhat bohoslovci. Důležité bylo, že tu žily sestry vincentky. Ty zastaly spoustu práce.

Přišly také v devadesátém roce?

Ty tady už byly. I za Adlera tu byly také nějaké sestry.

Školské sestry, mám za to, de Notre Dame.

Já nevím, je to možné. A pak sem přišly tyhle. Byly tu Margita, Magdalena, ty nám pomáhaly hrozně moc. Vařily, uklízely, takže to byla pro nás obrovská výhoda. I kostelnice byly dvě, tenkrát tady ještě nebyli civilní kostelníci, sestry to všechno zvládaly. Zrovna nedávno zemřela Baziliana, která byla hlavní kostelníci. No a my jsme hned začali s duchovní činností, takže se začaly pořádat exercicie a všechny jsme pořádali sami. Duchovní cvičení jsme měli pořád, jedno za druhým.

Zvali jste si na exercicie kněze i odjinud?

Ne, jenom když byly kněžské exercicie, a to jsme většinou pozvali nějakého biskupa. Protože my jsme vlastně zkušenost neměli, předtím jsme byli ve farnostech a tam nik takového neprobíhalo. Byli jsme hoveni, jak se říká do vody.

Byli jste nadšení, že jste konečně mohli svobodně žít.

Ano. Jezdili jsme i po okolí, když bylo potřeba, a pak jsme dělali ještě duchovní obnovy. Příznám se, že toho bylo dost. A lidí na exercicie jezdila spousta, museli jsme je i odmítat, hlásili se i podruhé nebo potřetí v tom samém roce.

Bydleli jste všichni v zadní části kláštera?

Každý jsme měli jeden pokojík. P. Břicháček bydlel vepředu, protože ten totiž nechodil spát. Takhle, my jsme ho nikdy nenachytali, on zřejmě vůbec nechodil spát do postele, spal jenom v křesle, protože měl postel obloženou knihami a ty tam byly večer a ráno zas. Prece si je tam nemohl dát hned zase ráno! On byl nezmar. Nás teda proháněl per-

fektně. V průběhu třeba tří denní duchovní obnovy jsme měli jen půl hodiny na oběd a už nás hnalo do zpovědnice. A když byla neděle nebo například Korunovace, byli jsme v bazilice ve zpovědnici šest hodin nepřetržitě, bylo to hodně náročné. Dneska už bych to ale pochopitelně nezvládl. Potom nám sem přišli pomoci další, třeba P. Vaněk, P. Bříza – ten ale hrál, duchovní správu nedělal, mše sloužil jen soukromě.

Od začátku hrál při mších na varhany?

Ano, od začátku. Mělo to úroveň, Bříza byl někdo, to byl člověk naprosto na svém místě.

Potom přišel bratr Dominik, ten bydlel vedle mě, pak ještě bratr Jan. P. Muzikář přišel asi až za deset let. Ještě tady byl P. Líkař, P. Chytil a P. Panuška, krátce P. Sedláček, takže nás tady bylo dost. P. Chytil byl hluchý jako pařez, jako já teď...jedna taková epizodka, co se s ním stala... Společný telefon býval jen na chodbě. On šel právě kolem, náhodou byl těsně u toho, když telefon zazvonil, vzal ho a řekl: „Jsem hluchej.“ A zase ho položil. A tak lidi hned věděli, o co jde. Ti všichni už byli v letech, podstatně starší než my, veřejně už působit nemohli, jen občas zpovídali. Také nám pomáhali naši studenti, asi pět nebo šest, mezi nimi i P. Příbyl. Jezdili do Prahy studovat, bydleli v internátě a vždycky na víkend přijeli sem. My jsme je samozřejmě navštěvovali v Praze, takže život byl tehdy pestrý. Škoda jen, že během doby nám studenti jeden po druhém začali odcházet.

Jak jste tu společně žili, jaká jste byli parta, komunita? Jak jste slavili třeba Vánoce?

To bylo vždycky pěkné, ony to víceméně organizovaly sestry, jako třeba Margita nebo Angelika, které byly samá legrace. Všechno zajišťovaly, takže třeba Vánoce jsme slavili ve velké jídelně, strom sahal až ke stropu. Jednou na svátky přijel můj synovec ze Švýcarska, zúčastnil se s námi štědrovečerní večeře a říkal, že takovouto oslavu Vánoc ještě nezažil, velmi se mu líbila. No a samozřejmě na Velikonoce jsme všechny sestry vyšlehali, to byla někdy až taková divočina, že Margita málem div nevyvrátila dveře, to bylo točo veliký. A dodržovali jsme samozřejmě i další zvyky. Představená, Rustika, to byl takový klidný a usměvavý človíček, byla velice hodná, dobře jsme s ní vycházeli. Měli jsme v péči exerciční dům, několik let jsem ho vedl já. V exercičním domě později bydlela starší usměvavá paní, důchodkyně, která měla na starosti úklid, společně se sestrami. Jmenovala se Ludmilka, příjmení si nepamatuji. Byla odněkud ze Štramberka. Vždycky jsme si říkali, jak to dělá, že dům je v takovém pořádku. Zahradu měly na starosti sestry, hlavně jedna. Ta byla do práce nadšená a velkou výhodou bylo, že když bylo třeba, na zahradu šly pracovat sestry všechny. Byly velmi pracovité. Víte, jak je dole před velkou jídelnou chodba, tam byly stoly a sestry tam měly vždycky odpoledne „rekreaci“. Říkaly tomu rekreace, ale přitom to bylo duchovní čtení, jedna četla a ostatní něco dělaly – jednou loupaly ořechy, podruhé něco jiného. Jakékoliv práce dělaly

Připojuje podpis pod dekret věčných slibů tehdy ještě br. Davida Horáčka

Být svědkem slibů nového spolubratra Davida Horáčka je věc navýsost zodpovědná a náročná. S P. Příbylem v refektori

společně, nikdy nebylo znát, že by se jim do něčeho nechtělo. Dělal všechno, co bylo zapotřebí.

Každoroční obnova věčných slibů
o svátku zakladatele řádu redemptoristů
sv. Alfonse Maria z Liguori

Vytvářely domov, že, obstaraly úklid, kuchyni, zahradu, baziliku...

Tak. A jich tady, já nevím, asi deset. Perfektně vařily, všechna čest.

Pořád bylo něco na stole, pekly třeba vánočky. Člověk přišel a vždycky bylo napečeno.

Vždycky bylo, vždycky. Ať přišel kdokoliv, ony dávaly i svačinu popelářům. Já jsem říkal: „Prosím vás, co jim to dáváte? Vždyť oni to jenom vyklepnou, ani tu popelnici nevrátí zpátky a vy je takhle rozmazluje.“

S kým z komunity jste se nejvíc přátelil?

S P. Břízou. Byli jsme stejně staří a už jsme se znali z juvenátu z Libějovic. Znal jsem také jeho bratra a rodiče. Už si nepamatuji přesně, kdy odcházel P. Bříza do domova důchodců v Boleslavi, ale byli jsme domluveni, že tam půjdeme spolu. Plánovali jsme taky, že do Boleslavi, kde se měly zrovna opravovat velké varhany v kostele, přemístíme ty jeho, které postavil a měl je ve svém pokoji. Jenomže on tam přišel, za pár dní spadl z postele a byl konec. A já jsem zůstal tady. Chtěli jsme tam jít jen společně. Já jsem ještě mohl sloužit a on by se zabýval muzikou, no, nepovedlo se.

P. Bříza zemřel náhle?

On nezemřel náhle. V Boleslavi spadl z postele a zlomil si krček, tak ho převezli napřed do nemocnice v Brandýse a tam by byl umřel asi hrozně brzy, protože péče tam byla pramizerná, byla to jen taková malá oblastní nemocnička. Nakonec ho odvezli do Prahy do Motola, pak už byl v bezvědomí a brzy nato zemřel. V Praze jsem ho stihl ještě několikrát navštívit.

Pokud jde o ostatní pátery, třeba páter Chytil, Líkař, ti byli zase ještě o generaci starší, ale vycházeli jsme s nimi dobře. Nad garážemi jsme si vytvořili takový plácek, kde bylo ohniště, na sezení jsme si dali špalky, a tam jsme chodívali „na rekreaci“. Zapálil se oheň a opékali jsme si burty.

Sestřičky chodily taky?

Ne, jenom my, to bylo jenom pro nás.

Mše svatá v klášterní kapli

Sestřičky měly rekreaci tady, ty loupaly ořechy.

Bylo to takové hezké a několik let jsme tato setkání provozovali.

Jinak jsme jezdili auty i na exercicie mimo klášter, já jsem byl třeba v Praze u Školských sester v Krči, jezdilo se i do Budějovic. Když jsem sem přišel, přivezl jsem dvě auta, jedno starší a jedno novější, pak všechnen nábytek, který jsem si kdysi sám kupoval do farnosti do bytu a mimo jiné i dílnu, kterou mi odkázal jeden páter v mém rodišti. Bohužel, tady se v ní střídala strašná spousta lidí, takže se skoro všecko náradí poztrácelo. Zachránil jsem jen takovou almárku, kde mám ty nejdůležitější „instrumenty“, vrtáčky a takové věci.

Jste tu již 25 let. Vzpomenete si na nějaký veselý zážitek nebo příhodu?

Když jsem sem nastoupil, brzy byla Korunovace a sloužil ji biskup Tomášek. Myslím, že už byl arcibiskupem, ale kardinálem ještě ne. Asistovali jsme mu dva novokněží – já, a ten březohorský – Jiříček. Mše se sloužila na schodišti před bazilikou jako vždycky. Říkám mu: „Hele, pozor, až poneseš konvičku, ať ji nezvrhneš nebo ať ti nespadne.“ A než jsem to dořekl, samozřejmě o tu konvičku zavadil a ona skákala po schodech až dolů. Tomášek se na něj jen vyčítavě podíval. Na tohle si vzpomínám dost často, to byla docela vtipná situace. Konvička se nerozbila, ale skákala po koberci až dolů do ambítů. Jezdili jsme pravidelně do Obořiště, tam jsme se v začátcích střídali hlavně s P. Zemánkem, vždycky jednou já a jednou on, to tam ještě chodilo hodně lidí. Když bylo v Obořišti posvěcení a měli v pondělí takzvanou „pěknou“, tak vím, že P. Zemánek chodil i tancovat. Já jsem však říkal: „Já a tancovat?“

A když se zeptám na Váš osobní vztah ke Svaté Hoře jakožto mariánskému poutnímu místu, k Panně Marii?

Můj vztah ke Svaté Hoře spadá už do dětských let, protože jsme sem jezdili s maminkou na pouť.

Takže k mariánské účtě jste byl vedený už od dětství.

Ano, od dětství.

A jak jste Pannu Marii vnímal později, jako kněz?

To už jsem myslím naznačil předtím, studoval jsem za války v Příbrami, v letech 1942 až 1944. Ty dva roky, co jsem tu žil, jsem se opět víc sblížil se Svatou Horou, i když jsem ještě do řádu nepatřil. Nejdříve jsem bydlel, jak už jsem řekl, na Sabáku, pak v exercičním domě.

Stále blíž a blíž...

Ano, a nakonec v klášteře, kde jsme byli hodně pod kontrolou. Takže vztah k tomuto místu mám od dětství. V roce 1944, když mi zemřela maminka, tak vím, že jsem se před Pannou Marií přímo vyjádřil: „Tak a teď už jsi jenom ty moje maminka.“ A tak mě mariánská úcta prakticky provází celý život.

To je důležité. Přijel jste sem jako dítě, několikrát jste se vrátil, a nakonec jste tady zůstal.

Zažil jste nebo vyprávěl Vám někdo o nějakém zázraku se svatohorskou Pannou Marií?

Ne, nic takového jsem nezažil, nebo aspoň si nevzpomínám. Ony jsou to takové běžné věci, že se člověk modlí k Panně Marii a...

Co Vás baví, jaké máte koníčky kromě zahrady?

Kdysi jsem hrál na varhany, několik let jsem jezdil hrát každou neděli z Prahy do Kostelní Lhoty u Poděbrad. Když jsem byl ještě kaplanem v Sokolově, hrával jsem často na svatbách.

Učil jste se u někoho hrát?

Ne, naučil jsem se to sám. Moji dva bratři také hrávali na varhany. Měli jsme doma harmonium a mě to tak trochu lákalo. Pak jsem začal hrát na housle, ale to mě nebavilo.

A tady na Svaté Hoře už jste na varhany nehrál?

Varhany, co stojí ve vedlejší kapli, jsou moje, ty jsem kupoval ještě předtím, než jsem přišel na Svatou Horu. Stály tenkrát asi čtyřicet tisíc nebo kolik. Když tady ještě byly sestry, když byly pobožnosti a výstavy, tak jsem na ty varhánky hrával. Pak už nebyla příležitost.

Obřad mytí nohou na Zelený čtvrtek 2015

Takže tady v kostele jste si nezahrál ani sám pro sebe?

Ne.

To budete mít příležitost příští rok vyzkoušet nové varhany.

To zase už nebudu umět.

Taková věc se nezapomíná.

Pochybují, že se toho dočkám.

Za rok prý bude posvěcení varhan.

Aha, aha, no to jsem zvědav, to jsem sám hrozně zvědav, moc tomu nevěřím. No tak uvidíme, jak se to vyvrbí.

Říkal jste, že Vám pan farář odkázal dílnu, to nebylo určitě jen tak. Baví Vás kutilství?

Farář u nás v Petrovicích byl vyučený elektrikář. Jeho tatínek byl inženýr strojař a my jsme spolu velice dobře vycházeli. Kdykoliv jsem potřeboval po technické stránce s něčím poradit, jako třeba s natažením vodovodu ze studny v domě po rodičích, vždycky mi pomohl. A když viděl, že k tomu mám vztah, řekl, že mi celou dílnu odkáže. Když pak najednou zkolaboval v Praze v metru na schodech a zemřel, zjistil jsem, že mi opravdu svoji dílnu odkázal. Tak jsem všechno od tamtudy po částech odvozil, a potom, když jsem se stěhoval na Svatou Horu, přivezl jsem to s sebou.

Zajímala Vás turistika nebo sport?

Na takové věci jsem neměl nikdy čas. Když jsem měl dovolenou, vždycky jsem pracoval doma v Petrovicích. A ještě mi ta dovolená mnohdy nestačila.

Jakou hudbu posloucháte?

Klasiku, zásadně klasiku.

A konkrétně?

No, Mozarta, samozřejmě, a potom italské skladatele. Rád jsem chodil do Národního nebo do Stavovského divadla, nebo do bývalé německé opery u Wilsonova nádraží.

Chodil jste tedy na Mozartovy opery?

Na všechny ne, samozřejmě, protože byl dost velký problém sehnat vstupenky. Vždycky, když tam bylo něco atraktivního, musel jsem někoho známého poprosit, aby mi lístek sehnal. Většinou to zařídila Marcela. S ní jsme chodívali do Národního, ona má totiž narozeniny 2. března a já 3. března, takže jsme si takto vzájemně dávali dárek. Manželovi jsem zaslutoval a řekl: „Hele, dneska jedeme do Národního.“ No a Marcelka sem jezdí, zaplatí Pán Bůh za to, na zahradě mi moc pomáhá.

Odkdy máte na starosti zahradu?

Od té doby, co odešly sestry. Bylo mi líto nechat ji ladem, protože jsem viděl, že je v pořádku a nikdo o ni nejeví zájem. Měl jsem k tomu vztah, protože doma jsme taky měli zahradu, ne tak velikou, samozřejmě. A pak, mám zemědělskou školu.

Takže jste věděl, jak na to.

Měl jsem základ. Vždycky jsem měl vztah k manuální práci, a to z technického hlediska, vždycky mě to lákalo. Nebyl jsem knihomol.

Zajímá mě ještě, co Vás udržuje v kondici? Jistě zdravé jídlo, pohyb a zahrádka...

Zahrádka určitě. Jestli strava, to nevím, poněvadž jsem na maso. Ale asi mi to neškodí, jak je vidět.

Ale máte nějaký režim, že?

Hele, zeleninu jím, jím hodně zeleniny...

A duševně jste také vitální. Čtete knížky?

Nečtu, teď nečtu, protože zahrada mi zabere hrozně moc času, no, tam dělám vlastně skoro všechno.

A přes zimu?

Ne že bych nečetl vůbec, ale mám těch zájmů strašnou spoustu. Taky kdykoliv se v klášteře něco dělo, o všem jsem věděl, u všeho jsem prakticky byl, pořád jsem něco dělal. Za P. Břicháčka, když jsme přišli na Svatou Horu, museli jsme tady dělat úplně všechno. Nebylo tu ústřední topení, nic, všechno jsme museli vybudovat. Všecko jsme si dělali sami, protože peníze nebyly. Vždycky jsem šel po technické stránce, já jsem prostě technik, tak jsem do všeho vrtal a štoural.

Vy jste neposedný, jak jste sám říkal, takže musíte pořád něco dělat a to je to, co Vás udržuje v kondici.

Asi jo. No říkám Zaplat Pán Bůh za ty dary, já jsem hrozně vděčný Pánu Bohu za to, že mě takhle udržuje, pochopitelně.

Na Svaté Hoře jste pro všechny důležitá a vážená osoba. Přejeme Vám, ať žijete ještě dlouho ve zdraví. Vidíme, že dnes nemáte ani hůlčičku.

Snažím se chodit bez hůlčičky. Když jdu ven, tak si ji pro jistotu ještě беру, nedávno jsem upadl, jak víte. Můžu chodit i bez ní, ale mám strach. Pád přijde nečekaně, najednou jsem na zemi, aniž by bylo nějaké avízo, nic, hned sebou člověk sekne.

Otče, my Vám moc děkujeme za Váš čas. Přinesly jsme Vám za odměnu něco masitého.

Počkejte, myslím, že to nějak přeháníte.

Ne, my jsme vděčné a doufáme, že Vám to přijde k chuti.

No tak o chuť nejde, tu zatím mám, což je velká výhoda. Kdysi jsme měli jednoho bratra, který byl během totality masérem v Karlových Varech a on říkal: „Hele, dokud ti chutná maso, tak nemáš rakovinu.“ Tak jsem si říkal, zatím je to asi dobré. Tak já děkuju moc.

Jsmo rády, že jste byl ochotný vyprávět nám o sobě. Ještě jednou děkujeme.

Nemáte vůbec zač. Ani jste mě snad neudolaly.

S P. Ladislavem Škrňou hovořily Iva Dušková a Marie Štefaniková

Archeologický průzkum na Svaté Hoře

Součástí projektu stavební obnovy Svaté Hory byl také její záchranný archeologický průzkum a stavebně historická dokumentace. Přestože se Svatá Hora stala centrem zájmu mnoha historiků a kunsthistoriků, archeologickým a stavebně historickým poznáním zůstal objekt do roku 2015 prakticky nedotčen.

Archeologický a stavebně historický výzkum zajišťovala společnost ZIP o. p. s. Plzeň ve spolupráci se společností Praha. Prováděl ho tým ve složení dvou až tří archeologů, jednoho až dvou dokumentátorů, deseti až patnácti terénních pracovníků, geodeta a fotografa a jeho výstupem byla jak slovní, tak kresebná, měřická a fotografická dokumentace.

Cílem těchto výzkumů bylo především zmapování vývoje mikroreliefu v areálu poutního místa před jeho založením a během vývoje, zjištění rozsahu a charakteru předbarokní fáze, dokumentace stavebního vývoje a architektonické podoby stavby a rozšíření poznatků o každodenním životě poutního místa v minulosti.

V průběhu května a června došlo k odkryvu travnatých ploch ambitů, kde byla odhalena historická valounová dlažba z 16. – 17. století. V těchto prostorách bylo objeveno množství mincí, svátostek a odkazů na hornictví. Pod severním křídlem ambitů v blízkosti požární nádrže se

nalezly kosterní pozůstatky dítěte. Jedná se zřejmě o narušení středověkého hřbitova. Dále byl odkryt barokní kanalizační systém, který odváděl vodu ze Svaté Hory.

Speciální pozornost byla věnována hrobce pod západním křídlem ambitů. Do současnosti se nedochovaly stavební plány, které by tuto morovou barokní kryptu z konce 17. a počátku 18. století mapovaly, proto byla potřeba zjistit její obsah a velikost. Z důvodu možnosti nákazy plísňovými onemocněními probíhal průzkum shora formou geofyzikálního měření a kamerových zkoušek. Bylo zjištěno, že se jedná o dvoukomorovou hrobku, po jejíchž obou stranách se nacházejí čtyři řady rakví, které jsou zachovány v dobrém stavu a jsou pomalovány dobovými ornamenty. Naposledy byla hrobka pravděpodobně otevřena v roce 1952, když se tudy vedlo kanalizační potrubí pro odtok vody.

Ve sklepích pod proboštvím archeologové odkryli původní úroveň podlah. V jedné ze sklepních místností byla v průběhu července odhalena historická jímka, která sloužila jako skladiště na vodu a k odkládání odpadu. Odkládalo se zde například keramické nádobí, které přestalo plnit svou funkci. Mezi nejvýznamnější nálezy tohoto typu patří leštěný keramický hrnec ze 17. století se zachovanými zbytky železného drátování nebo keramika z doby přechodu mezi pozdním středověkem a raným novověkem.

Při východní zdi prvního patra sklepů pod proboštvím byl zdokumentován také 9,5 m hluboký rezervoár na vodu, napájený jímkou z vedlejší místnosti. Ten se využíval jako zdroj vody až do roku 2015.

V průběhu července se archeologický výzkum rozšířil také do Březnické a Plzeňské kaple, kde byly odkryty původní úroveň historické kamenné dlažby. Během bouracích prací v interiéru ambitů byla objevena historická pec, která se skrývala pod vrstvami novodobých přízdívek. Používala se k pečení drobného pečiva a k uzení. V rámci výzkumu byla vyčištěna, zaměřena a zdokumentována.

Během srpnových prací tým odborníků objevil v jižním rohu prvního patra proboštví historickou studnu kruhového půdorysu. Skrývala ji vrstva betonu. Výzkum odhalil, že je vytesána do skalního podloží a její hloubka je 8,2 m.

Archeologický průzkum probíhal v koordinaci se stavebními pracemi. Většinu prací archeologové ukončili v polovině srpna, pouze v některých případech byly po zbývajících dobu rekonstrukcí lokálně provedeny menší sondy. Některé výše uvedené nálezy (pec, studna, kosterní pozůstatky, nádoby) jsou nyní vystaveny v prostorách svatohorského muzea a jsou tak přístupné veřejnosti.

Rekonstrukce v obrazech

Kuchyně bez podlah a přiček

2

3

Vystěhovaná klášterní kuchyně

1

4

Podle potřeby přednáškový sál nebo jídelna

Chodba k refektáři, schody vedou do prvního podzemního podlaží

1

Nová elektroinstalace

2

Porada nad restaurátorskými sondami

1

Restaurování objevené fresky

2

3

Restaurování objevené fresky

3

Vybouraný sklad kuchyně vedle refektáře

Restaurování fresky na stropě refektáře

Hotové dílo

Studna byla nalezena
a provizorně zakryta

2

Na konci chodby v přízemí rezidence čeká na svůj objev studna

1

3

Budování rozvodů v podlaze a elektroinstalace

Pohled do studny

4

Očištěné ústí studny

5

6

6

1

Místnost proboštství po sejmutí falešného stropu - pohledu a vybourání přičky

2

Instalace dřevěné podlahy

3

1

Sejmutá dlažba je dočasně uložena před opětovnou instalací

2

Přerod prádelny v moderní sociální zařízení

1

2

3

4

5

Místo pro výtah, vlevo je později odkrytá pec

Rozvody v místě výtahu

Zde bude výtah, levý roh zatím ukrývá pec

Pohled z první místnosti muzea (nad současným WC)

1

2

2

1

Budoucí vstup do expozice

Klášterní dvůr

Obnovený průchod mezi hospodářskou budovou a severní částí ambitů

1

2

1

Pohled na severní ambit se svatohorskými schody a Plzeňskou kaplí z dvorku

2

2

ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ 25. 3.

Vybráno z promluv

V dějinách celého vesmíru bylo několik rozhodujících okamžiků, rozhodujících velkých chvil. Především to bylo stvoření, dále to bylo zvěstování vtělení Božího Syna, smrt Ježíše Krista na kříži a den jeho slavného vzkříšení. Bude mezi ně patřit i poslední soud na konci světa. Jsou to tedy největší dny světových dějin.

Dnes si připomínáme jeden z těchto dní, zvěstování Panně Marii. Je to den, kdy se věčné Slovo stalo člověkem. Je to úžasná a ohromná událost, největší v dějinách lidského rodu. Tak, jako při stvoření vznikl svět, světlo a hvězdy, a jako prorok Baruch (Bar. 3, 34-35) hovoří o těch hvězdách, jež zazářily z tmy neexistence a říkaly: „Hle, tu jsme“ a s radostí svítily tomu, který je stvořil, tak můžeme vidět v okamžiku zvěstování Pannu Marii, jako zářící jítří hvězdu. Ona hovoří: „Hle, tu jsem“ a s radostí svítí svému Stvořiteli, když vyjadřuje slova „Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova“, radostně svítí, když přijímá z úst anděla poselství od svého Boha a Pána. Tím v našich očích vyrůstá Panna Maria do velkých rozměrů.

Všichni jsme dětmi Panny Marie a kráčíme v jejích stopách. Jsme jako hvězdy, které přijaly své povolání k životu. Je to pro nás velký dar a velká radost. Každý okamžik našeho života je jako okamžik zvěstování, i když v malém měřítku. Z těchto okamžiků se skládá celý náš život. Od jedné chvíle ke druhé jdeme stále vpřed. Mohli bychom uvažovat, co obsahuje každý okamžik. Jsme zde my, je zde také nějaký skutek, nějaká práce, nějaké rozhodnutí. A v tomto okamžiku, v každém okamžiku, se máme rozhodnout jenom pro dobro. V žádném takovém okamžiku nejsme sami. V hloubi naší duše, kde je naše svědomí, tam je s námi milost Ducha svatého. Tam, v nejnějnější svatyni našeho srdce, jsme voláni. To je zvěstování těch našich okamžiků. Je s námi Duch svatý, kterého Ježíš poslal. A je s námi v každém okamžiku a volá nás, abychom šli jenom za dobrem. Když se nad tím zamyslíme, tak každý okamžik je jako smlouva nová a věčná. Duch svatý nás vybízí, abychom poslechli, a naše rozhodnutí činí spasitelným.

Hleďme na Pannu Marii, jak řekla „Staň se“, a měli bychom v každém okamžiku hovořit naše „Staň se“, naše „Ano, Pane“. Je to jediné nejkrásnější slovo, které má člověk vyjádřit v hloubi svého svědomí opravdu v každé chvíli, aby krácel za dobrem a pravdou.

Pán nám posílá různé okolnosti našeho života a volá nás k radosti, i k žalosti a utrpení, k našim životním úkolům, k naší prosté denní práci, skutkům bliženecké lásky, kde jsme obrazem Ježíše Krista. A měli bychom všude říct své „ano“. Takto má být náš život mariánský, v tomto postoji k Boží vůli. Nic většího vlastně říct nemůžeme.

Samozřejmě nemůžeme dopodrobna sledovat svůj život v proudu okamžiků, ale je dobré čas od času při rozjímání, když se našeho srdce dotkne větší radost, smutek, těžký úkol, služba, tak je dobré se zastavit a v komůrce svého srdce naslouchat Božímu hlasu a s radostí, jako ty hvězdy u proroka Barucha, vyjádřit „Zde jsem“, a svým rozhodnutím svítit a spolu s Pannou Marií žít slovy „Ať se mi stane podle tvého slova. Amen“. Kež se za nás Panna Maria v každém okamžiku přimlouvá.

P. Dr. Václav Holakovský

Homilie P. Ladislava Škrni o Slavnosti sv. Josefa

Svatý Josef pocházel z královského rodu Davidova, v jeho době již zchudlého. Zasnoubil se s Pannou Marií, ale setrval v ustavičném panictví, k němuž se zavázal slibem. Podle židovského obyčeje po zasnubách zůstala Panna Marie ještě celý rok v otcovském domě. Z vypravování evangelisty Lukáše víme o zvěstování narození Vykupitele Panně Marii andělem. Josef, když během doby zpozoroval požehnaný stav Mariin, rozhodl se dát jí podle tehdejšího zvyku propustní lístek a tajně ji propustit, aby nebyla vydána v opovržení u lidí. Byl ovšem poučen andělem, a tak uvedl Pannu Marii do svého domu. Josef byl tedy nejen jejím snoubencem, ale opravdovým manželem. Z jeho životopisu známe ještě několik epizod: jeho cesta s Marií do Betléma, narození Ježíše, viděl mudrce, kteří přišli z Dálného východu, slyšel Simeonovo proroctví v Jeruzalémském chrámu, odvedl Ježíše i Marii do Egypta, když jim hrozilo nebezpečí, a pak se opět vrátil a pečoval o ně. Zažil tu hrůznou událost ztráty Ježíše v chrámě i radost z jeho nalezení. Dlouhá léta pečoval o Ježíše i Marii. Nevíme nic určitého o datu a místě smrti svatého Josefa, ale víme jistě, že už nebyl mezi živými, když Ježíš umíral na kříži. Ježíš odevzdal svou matku Marii svatému Janovi, ne Svatému Josefovi.

Písmo svaté nazývá Josefa mužem spravedlivým, tedy titulem nad jiné významným! Celkem pochopitelně: jemu se dostalo spousty milostí a darů pro vznešený úkol, kterým ho Bůh pověřil. Ale ono vlastně platí takové všeobecné pravidlo: kdykoli volí Boží milost někoho ke zvláštnímu poslání nebo k nějakému vznešenému stavu, daruje mu všechna charismata (dary), která tato vyvolená osoba pro svůj úkol potřebuje, a která ji bohatě ozdobí. A na svatém Josefu se to plně ověřilo: byl zde na zemi jako Ježíšův otec, pravý manžel Panny Marie, živitel svaté rodiny. A tento úkol plnil velmi věrně.

Jestliže přirovnáme Josefa k celé církvi Kristově, musíme uznat, že to je skutečně zvláštní člověk, Boží vyvolenec, vždyť vlastně jeho prostřednictvím a jeho opatrováním byl Kristus spořádaně a počestně uveden na tento svět. A jestliže je celá církev poplatná panenské Matce Marii, protože byla uznána za hodnou přijmout skrze ni Krista, tak určitě po ní náleží zvláštní vděčnost a úcta tomuto muži. A dále je nepochybné, že v nebi Kristus Ježíš nezapřel důvěrnost, úctu a vznešenou důstojnost, jakou prokazoval jako syn otci, dokud žil v lidském těle, ale spíše ji ještě doplnil a dovršil.

Vznešenost svatého Josefa je na základě Písma svatého uznávána celým světem, ale zvláštní úcta k němu a pobožnost jsou teprve pozdějšího data. Veliké zásluhy o rozšíření úcty ke sv. Josefovi má Svatá Terezie Avilská, církevní učitelka. Mimo jiného píše: „Za svého přímluvce u Pána vyvolila jsem si Svatého Josefa a doporučila jsem se mu vroucně. A opravdu: jasně jsem po-

znala, že tento můj otec a pán mě vysvobodil z mé tehdejší nouze i z větších nebezpečí, která hrozila mé cti a spásě mé duše, a udělal mi ještě více, než oč jsem ho prosila... Nevzpomínám si, že bych dosud byla o něco prosila a on by mi to neudělal... Prosim jen pro lásku Boží: kdo nechce věřit mým slovům, ať to zkusí sám; potom jistě ze zkušenosti pozná, jak velký užitek z toho máme, doporučíme-li se tomuto slavenému svěťci a uctíváme-li ho zbožně...“.

Ale nejen v časných potřebách máme se obracet na sv. Josefa, ale ještě více ve věcech duchovních, vždyť tam to potřebujeme nejvíce. Pamatuj proto na nás, Svatý Josefe, a přimlouvej se u toho, který byl pokládán za tvého syna. Ale nakloň nám i svou nejblagoslavenější panenskou snoubenku, Matku toho, který žije a vládne s Otcem a Duchem svatým po nekonečné věky. Amen.

Snad nebude na závadu připomenout si, jak se úcta ke sv. Josefu vyvíjela. Po smrti Panny Marie si věřící dlouho neuvědomovali, co sv. Josef znamenal pro Pannu Marii, zatímco vděčnost k Panně Marii se těšila liturgické úctě hned na začátku. Dávno před koncilem effeským 431 stály kostely k její cti, například v Římě - Panny Marie Větší, nebo třeba v Ammánu - Zajordánsku. Záhy byli uctíváni mučedníci i vynikající vyznavači, jako třeba sv. Martin. Jen sv. Josef zůstával stále jaksi ve stínu.

Nejstarší doklad úcty k sv. Josefu máme asi v Egyptě: církev koptická ho slavila 12. srpna. V byzantské - tedy řecké liturgii - si sv. Josefa připomínali vícekrát. V neděli před Vánocemi ho vzpomínali spolu s Janem Křtitelem, 25. 12. a 26. 12. znovu s Pannou Marií, v neděli po Vánocích si ho připomínali s králem Davidem a Jakubem Mladším. V syrské církvi měli v neděli před Vánocemi vzpomínku na vyjevení panenského početí Mariina Josefovi. Sjednocení křesťané východní - řeckokatolíci, Ukrajinci, maronité, Syřané ho slaví od druhé poloviny 20. století.

V naší latinské církvi přišel do martyrologia v 8. století a slavil se 19. nebo 20. března. První liturgické texty měli v klášteře sv. Vincence v Lutychu, tedy v městě, kde se začalo slavít Boží tělo (13. století).

O sto let později slavili sv. Josefa servítí a františkáni. V 15. století je úcta k sv. Josefu všeobecná. Tuto úctu velmi rozšířil sv. Bernardýn Sienský. Slavný teolog Gerson na kostnickém koncilu složil dlouhou báseň, která má ve 12 knihách 2950 veršů a nese název Josephina. Mluví o poslání sv. Josefa, o jeho svatosti, o ochraně dělníků, o jeho nápomoci k dobré smrti.

V 17. století se rozšířil svátek Ochrany sv. Josefa, napřed u karmelitanů, pak i v jiných řádech.

Tento svátek rozšířil Pius IX., Pius XII. zavedl svátek sv. Josefa dělníka. Poslední papežové vložili do kánonu mše svaté jméno sv. Josefa.

O rozšíření úcty ke sv. Josefu se velmi zasloužila už vzpomínaná sv. Terezie Avilská (ve 26 letech se na přímluvu sv. Josefa zázračně uzdravila).

V naší době se zasloužil o rozšíření důvěry ve sv. Josefa řeholní bratr Ondřej Besset v kanadském Montrealu, kterého beatifikoval svatý otec 23. 5. 1982. Zaživa konal mnoho zázraků s olejem z lampy, hořící před sochou sv. Josefa.

Ze slavných prohlášení Církve svaté víme, že každá úcta svatých má velkou cenu pro náš duchovní život. Staral-li se sv. Josef o hmotné věci pro svatou Rodinu, proč by nepomohl v těchto věcech i nám, když je opravdu potřebujeme a dětinně se k němu modlíme?

Svědectví doby

V makovicích věží rohových kaplí jsou uchovány tubusy s dobovými dokumenty. V rámci rekonstrukce byly tyto makovice sejmuty, tubusy otevřeny, prozkoumány a zdokumentovány. Soubor byl doplněn soudobými artefakty (mince, tiskoviny, dokument o komunitě redemptoristů, zpráva o probíhající rekonstrukci).

DNE 27. DUBNA 1978 NEOPATRNOSTÍ DĚTÍ, KTERÉ SI HRÁLY V HORNÍ ČÁSTI SCHODIŠTĚ S OHNÍČEKEM, VZNIKL POŽÁR, KTERÝ ZNIČIL KROV A STŘECHU NA JEDNÉ ČTVRTINĚ AMBIT, HODINOVOU VĚŽ A KRYTINU NA DALŠÍCH BUDOVÁCH, VČETNĚ TĚTO MNIŠECKÉ KAPLE.

DNEŠNÍHO DNE BYLA SKONČENA OBNOVA A REKONSTRUKCE TĚTO KAPLE VČETNĚ KRYTINY S PŘÍSPĚNÍM ČESKÉ STÁTNÍ POJIŠTOVNY A VĚŘÍCÍCH. POD VEDENÍM ODBORNÍKŮ ZE STÁTNÍ PAMÁTKOVÉ PĚČE A POD ŘÍZENÍM STAVITELĚ KARLA VLACHA, PRACOVNÍKY OKRESNÍHO STAVEBNÍHO PODNIKU PÍZEŇ – SEVER JULIEM TEXTORISEM A VÁCLAVEM PAŠEM A VLOŽEN TENTO PAMĚTNÍ ZÁPIS.

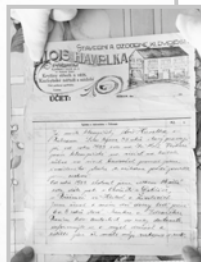
PRESIDENTEM ČESKOSLOVENSKÉ SOCIALISTICKÉ REPUBLIKY JE DR. GUSTÁV HUSÁK.
NA PAPEŽSKÉM STOLCI JE POLÁK – PRVNÍ SLOVANSKÝ PAPEŽ – JAN PAVEL II.
ARCIBISKUPEM PRAŽSKÝM FRANTIŠEK KARDINÁL TOMÁŠEK.
PROBOŠTEM SVATOVÍTSKÝM DR. FRANTIŠEK VANĚK, KTERÝ VYKONÁVÁ FUNKCI GENERÁLNÍHO VIKÁŘE.
ADMINISTRÁTOREM PROBOŠTSTVÍ VYŠEHRADESKÝ KANOVNÍK ZDENĚK ADLER.

K TOMUTO SPISU JE PŘILOŽENO PROHLÁŠENÍ PŘÍBRAMSKÉHO KLEMPÍŘE A. HAVELKY Z 15. 10. 1928, ZACHRANĚNO PŘI POŽÁRU VĚŽE, JEHOŽ PŘÁNÍ BYLO TLUMOČENO VĚŘÍCÍM A ZNOVA VLOŽENO K TĚMTO SPISŮM.

NA SVATÉ HOŘE 16. 4. 1980.

A · M · D · G · S · O · B · M · S · M ·

Od roku 1923. zhotovil jsem celkem 14 věží zde dále pok. v Oboršti u Dobruše, v Březnici ve Hbitech o Životičích. Jsem ženat a mám dvě dcery teď právě 60. 5 roků staré. Jenku o Zdeničku. Prosim kdo tento list do ruky dostane informujte se o mých dětech a raděte jim se mále mými rukopis v rubl.

Zprávy ze Svaté Hory

- Na Slavnost Matky Boží v pátek 1. ledna byl hlavním celebrantem při mši svaté v 9:00 Mons. Karel Herbst, SDB, pomocný biskup pražský.
- Tradiční dopolední prvopáteční mše svaté v denním stacionáři Charity Příbram sloužil od Nového roku až do letních prázdnin P. David Horáček, CSsR.
- Ve středu 13. ledna navštívili zástupci Svaté Hory varhanářskou dílnu pana Vladimíra Šlajcha v Borovanech. Byli obeznámeni s postupem prací a prohlédli si téměř dokončené varhany.
- Od 20. do 23. ledna se konalo v Čičmanech na Slovensku setkání redemptoristů z provincií a viceprovincií Praha, Bratislava a Michalovce. Tohoto setkání se zúčastnili ze Svaté Hory provinciál P. Josef Michalčík, CSsR a P. David Horáček, CSsR.
- V pátek 29. ledna zasedal výbor Matice Svatohorské. Na svém 147. zasedání
 - a) vzal na vědomí informaci o dokončené výstavě fotografií Svaté Hory a uskutečněném zpívání u jesliček na Svaté Hoře
 - b) schválil:
 - 1) uskutečnění dalšího, již 4. ročníku výstavy fotografií v r. 2016, která proběhne od května do srpna v Březnici a od září v kostele sv. Kajetána v Nerudově ulici v Praze a příspěvek Matice na tuto výstavu ve výši 15 000,- Kč.
 - 2) uskutečnění dalšího, již 4. ročníku zpívání u jesliček v r. 2016 a příspěvek Matice na toto zpívání ve výši 5 000,- Kč.
- Při všech mších svatých 3. února bylo udělováno svatoblažejské požehnání.
- 10. února na Popelčnický středu byli účastníci všech bohoslužeb označeni popelcem. Tím jsme zahájili postní období.
- Ve čtvrtek 11. února u příležitosti Světového dne nemocných přijalo svátostné pomazání více než 50 osob.
- 4. března ve večerních hodinách zasedal výbor Matice svatohorské. Na svém 148. zasedání
 - a) vzal na vědomí informaci o schválení příspěvků MÚ Příbram na 4. ročník výstavy fotografií v r. 2016 ve výši 10 000,- Kč a na 4. ročník zpívání u jesliček v r. 2016 ve výši 5 000,- Kč
 - b) schválil vyplacení faktury za stavbu velkých varhan (řezbářské práce) ve výši 100 000,- Kč
- V sobotu 19. března proběhla ve svatohorské bazilice postní duchovní obnova vedená P. Krzysztofem Strzel-

czykem, CSsR.

- Květná neděle letos vyšla na 20. března. Při mších svatých v 9:00 a v 11:00 se konal průvod s ratolestmi ze Svatohorského náměstí a zazněly pašije podle sv. Lukáše od P. Smolíka.
- V úterý 22. března se konal koncert Komorního smíšeného sboru Dr. Vladimíra Vepřeka z Příbrami. Na pořadu byly Janovy pašije od Radka Rejška, zkomponované pro Svatou Horu.
- Na Bílou sobotu při vigílii vzkršení byli pokřtěni 3 dospělí lidé.

- 28. března na Velikonoční pondělí se konal tradiční koncert Svatohorského chrámového sboru.
- V úterý 29. března odpoledne slavil děkovnou mši svatou za zdárný průběh a dokončení rekonstrukce generální vikář P. Michael Slavík. Po mši svaté se sešel pan kardinál Dominik Duka se všemi zúčastněnými stranami, které se podílely na rekonstrukci a některé osoby vyznamenal.

- Druhou velikonoční nedělí na svátek Božího milosrdenství byla mše svatá v 9:00 přenášena Českým

rozhlaselem, stanicí Vltava. Mši svatou sloužil P. David Horáček, CSsR.

- Jednodenní obnova Národní rady františkánského řádu se konala 9. dubna.
- V sobotu 23. dubna slavil ve svatohorské bazilice 90 let života P. Ladislav Škrňa, CSsR.
- Na svém 149. zasedání 22. dubna výbor Matice Svatohorské

a) dokončil:

přípravu výroční členské schůze, která se uskuteční dne 28. 05. 2016 a při níž zároveň dojde k volbě členů výboru Matice na další tříleté období (právo volit a být zvolen členem výboru Matice má přitom každý řádný člen Matice, který je ochoten plnit úkoly související s činností Matice)

b) vzal na vědomí:

Informace o konkrétní přípravě benefičního koncertu v bazilice, který se uskuteční pod záštitou Ing. Ivana Fuksy dne 04. 05. 2016 a jehož výtěžek bude určen na dostavbu velkých varhan

c) schválil:

proplacení faktur za stavbu velkých varhan (řezbářské práce) v celkové výši 200 000,- Kč

- V období od Nového roku do konce dubna navštívili Svatou Horu poutní výpravy z Čech (Praha, Plánice), Chorvatska, Bosny a Hercegoviny, USA.

Velké varhany pro Svatou Horu

Děkovná mše svatá a vyznamenání všech, kteří se významným způsobem podíleli na zdárném průběhu a dokončení rekonstrukce.

Exercicie na Svaté Hoře v roce 2016

7. 4. - 10. 4.	4. Exercicie „Naděje církve“	P. Ondřej Salvat	1200 Kč
14. 4. - 17. 4.	4. Exercicie pro zdravotníky a ty, kteří pečují o druhé „Hledání zdrojů síly ke službě“	Mons. Aleš Opatrný	1200 Kč
9. 5. - 13. 5.	5. Exercicie „Modli se a pracuj“	P. Karel Satoria	1510 Kč
26. 5. - 29. 5.	5. Exercicie pro rozvedené i znovu sezdané „Hodnotný život i v těžkostech“	Mons. Aleš Opatrný	1200 Kč
6. 6. - 10. 6.	6. Seminář obnovy víry 1	P. Krzysztof Strzelczyk, CSsR	1510 Kč
4. 7. - 8. 7.	7. Seminář obnovy víry 2	P. Krzysztof Strzelczyk, CSsR	1510 Kč
15. 8. - 19. 8.	8. „Typy setkání s Bohem podle Písma“ - exercicie v mlčení pro lidi středního věku	P. Angelo Scarano, S.S.L.	1510 Kč
28. 8. - 3. 9.	9. Exercicie pro kněze	P. Miloslav Kabrda, SDB	2310 Kč
15. 9. - 18. 9.	9. Exercicie pro seniory - „Zralý život a jeho závěr z pohledu víry“	Mons. Aleš Opatrný	1200 Kč
3. 10. - 7. 10.	10. Základní kurz duchovních cvičení (pro ty, kdo ještě nebyli na exerciciích)	P. David Horáček, CSsR	1510 Kč
10. 10. - 14. 10.	10. Exercicie pro muže „Král David“	P. Václav Hlypius, CSsR	1510 Kč
27. 10. - 30. 10.	10. Exercicie pro seniory - „Zralý život a jeho závěr z pohledu víry“	Mons. Aleš Opatrný	1200 Kč
13. 11. - 19. 11.	11. Exercicie pro kněze „Ježíš - chléb života podle 6. kapitoly Janova evangelia“	Mons. Aleš Opatrný	2310 Kč
20. 11. - 26. 11.	11. Exercicie pro kněze	P. Pavel Pola	2310 Kč

Začátek exercicií je první uvedený den v 17.30 hodin večer v refektáři kláštera. Datum i čas konce exercicií je uveden v konkrétních kurzu. Přihlášky jen písemně: Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí P. Marie Příbram - Svatá Hora, Exerciční dům, 261 01 Příbram II/591 nebo e-mailem na adrese ex.dum@svata-hora.cz případně vyplněním formuláře na <http://www.svata-hora.cz>. Informace: +420 731 619 800.

Významné akce a poutě, hudba při bohoslužbách, koncerty a kulturní pořady

1. 1. Slavnost Matky Boží Panny Marie. Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30. Zpívání u jesliček v basilice v 14. 00.
3. 1. 2. neděle po Narození Páně. Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30. Zpívání u jesliček v basilice v 14. 00.
6. 1. Slavnost Zjevení Páně (Tří králů). Mše svatá v 7.00, 9.00, 11.00, 17. 00.
10. 1. Svátek Křtu Páně. Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30.
14. 1. Bl. Petra Dondorse, CSsR. Mše svatá v 7.00, 9.00, 17. 00.
21. 1. 111. výročí povýšení na basilicu. Mše svatá v 7.00, 9.00, 17. 00.
2. 2. Uvedení Páně do chrámu (Hromnice). Mše svatá v 7.00, 9.00, 11.00, 17. 00.
10. 2. Popeleční středa. Mše svatá v 7.00, 9.00, 17. 00. Den přísného postu. Udělování popelce při všech mších.
13. 3. Výroční den zvolení papeže Františka. Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30.
19. 3. Sv. Josefa. Mše svatá v 7.00, 9.00, 11.00, 17. 00. Postní duchovní obnova: vede P. Krzysztof Strzelczyk, CSsR.
20. 3. Květná neděle. Mše svatá 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30. Mše v 9.00 a 11.00 začínají průvodem s ratolestmi.
24. 3. Zelený čtvrtek. Mše svatá jen v 17.00 na památku poslední večeře.
25. 3. Velký pátek. Den přísného postu. V 15.00 Křížová cesta v parku. V 17.00 Velkopáteční obřady.
26. 3. Bílá sobota. Boží hrob otevřen od 6. 30. Obřady velikonoční vigilie ve 20. 00.
27. 3. Boží Hod velikonoční. Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30.
28. 3. Pondělí velikonoční. Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30.
4. 4. Zvěstování Páně. Mše svatá v 7.00, 9.00, 11.00, 17. 00.
5. 5. Slavnost Nanebevstoupení Páně. Mše svatá v 7.00, 9.00, 11.00, 17. 00.
7. 5. 15. arcidiecézní pouť za duchovní povolání. Mše svatá v 11. 00. Celebruje pan biskup Václav Malý.
15. 5. Seslání Ducha Svatého. Mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30.
16. 5. Sv. Jana Nepomuckého. Mše svatá v 7.00, 9.00, 17. 00.
20. 5. Sv. Klementa Marii Hofbauera, CSsR. Mše svatá v 7.00, 9.00, 17. 00.
21. 5. Poutě bývalých příslušníků PTP. Ostatní mše svatá v 7.00, 9.00, 17. 00.
22. 5. Slavnost Nejsvětější Trojice. Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30.
26. 5. Slavnost Těla a Krve Páně. Mše svatá v 7.00, 9.00, 11.00, 17. 00.
28. 5. Poutě Matice Svatohorské. Ostatní mše svatá v 7.00, 9.00, 17. 00. Orelská poutě. Poutě u Korunovačního oltáře v 10. 00.
29. 5. Oslava Božího Těla. Po mši svatá v 9.00 následuje eucharistický průvod. Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00, 15. 30.

Otevírací doba a pořad bohoslužeb na Svaté Hoře

Neděle: Areál otevřen 6.30 - 17.00

Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00 a 15. 30. Po každé mši je požehnání milostnou soškou a její uctívání

Po odpolední mši svaté jsou zpívány nešpory

Před mší svatou v 7.30 Anděl Páně a vystavení milostné sošky

Pondělí - sobota: Areál otevřen 6.30 - 18.00

Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00 (v sobotu s nedělní platností)

Před mší svatou v 7.00 Anděl Páně a vystavení milostné sošky

Požehnání milostnou soškou a uctívání po mši svaté v 7.00, 9.00 a 17.00

Ve čtvrtek Po odpolední mši svaté půlhodinová adorace

V pátek Mše svatá v 7.00 obětována za dobrodince Svaté Hory a živé i zemřelé členy Matice Svatohorské

V sobotu Po mši svaté v 9.00 mariánská pobožnost s přednesením proseb. Můžete je zasílat poštou, e-mailem prosba@svata-hora.cz, formulářem na www.svata-hora.cz, nebo je předat osobně v sakristii

V postní době V pátek od 16.30 a v neděli od 15.00 křížová cesta místo modlitby posvátného růžence

V květnu Denně kromě čtvrtku a neděle po odpolední mši svaté májová pobožnost s katechezí

Svátoost smíření: Příležitost ke zpovědi je půl hodiny přede mší svatou, na požádání kdykoli

Schody: Svatohorské schody otevřeny 8.00 - 17.00 (v zimě jen do 15.30)

Úřední hodiny farního úřadu

pondělí & pátek: 9.00 - 12.00; 13.00 - 15.30

V případě nutnosti je možné se na duchovní správu nepřetržitě obracet na tel: 603 797 393 - P. Sokulski, administrátor.

Svatohorské poutní muzeum, průvodcovská služba a prodejna

Odpovědná osoba Martina Jechortová.

Kontakt: +420 318 429 943, +420 731 619 800, fax: +420 318 429 934, e-mail: prohlidka@svata-hora.cz,

E-shop: <http://shop.svata-hora.cz>

Otevírací doba Svatohorského poutního muzea a prodejny:

neděle: I. - XII: 9.00 - 17.00 • pondělí - sobota: I. - V. & IX. - XII: 9.00 - 16.00 • V. - VIII.: 9.00 - 17.00

Prohlídka areálu s výkladem včetně návštěvy běžně nepřístupných prostor je možná V. - IX. denně v otevíracích hodinách muzea, jindy jen po předchozí domluvě. Začátek poslední prohlídky hodinu před zavírací dobou Svatohorského poutního muzea. Prohlídku větších skupin, zejména cizojazyčnou, je vhodné v dostatečném předstihu objednat písemně nebo e-mailem.

Prohlídka areálu s koncertem. Po předchozí domluvě pro skupiny s min. 10 účastníky je možná prohlídka s průvodcem, po které následuje půlhodinový koncert na nové chórové varhany v bazilice. Český výklad 140 Kč / cizojazyčný výklad 200 Kč.

Prohlídka nové expozice muzea. Každý den v otevírací době prodejny.

Nové aktivity na Svaté Hoře Vám nabízíme díky projektu, který je spolufinancován Evropskou unií v rámci IOP Projekt CZ.1.06/5. 1. 00/24.09583 „Příbram - Svatá Hora - vzorová obnova poutního areálu“

EVROPSKÁ UNIE
EVROPSKÝ FOND PRO REGIONÁLNÍ ROZVOJ
ŠANCE PRO VÁŠ ROZVOJ

MINISTERSTVO
PRO MÍSTNÍ
ROZVOJ ČR

SVATÁ HORA Vydává a rozšiřuje Matice Svatohorská, o. s, Svatá Hora 591, 261 01 Příbram II, tel: 604 594 925, e-mail: casopis@svata-hora.cz, internet: <http://www.svata-hora.cz>, PDA: <http://www.svata-hora.cz/pda>. Vychází 6x do roka. Registrační číslo MK ČR E 11719. Cena časopisu - dobrovolný dar (náklady na 1 výtisk činí 15 Kč + poštovné). Řídí redakční rada. Grafická úprava, sazba a tisk Tiskárna Prima, spol. s r. o. Expedici zajišťuje PostServis.

BANKOVNÍ SPOJENÍ Česká spořitelna, a. s, č. ú. 523967309/0800. Zájemci o pravidelné odebrání pište na adresu redakce.

